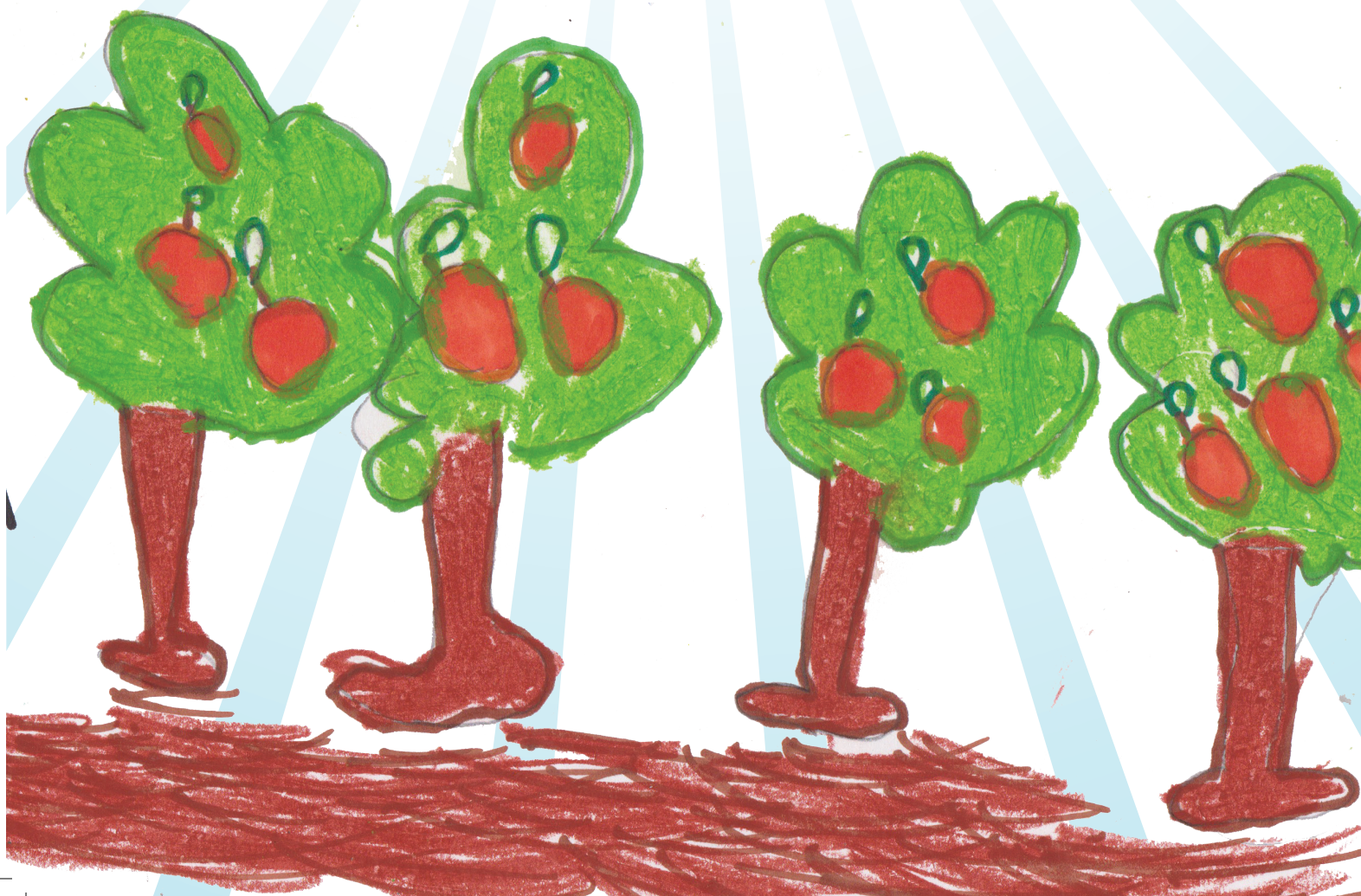

לזכות בתפוח מזהב

כתבה: רחל סלייטר

שלמה בן החמש נשען על אדן החלון בחדר שלו והביט החוצה אל אורות העיר ורשה.
היתה זו שעת ערב מאחרת והוא היה עיף מאוד.
"מתי אבא ואמא יחזרו כבר הביתה?" חשב לעצמו ופהק פהוק גדול.

לפתע הוא שמע את דלת הבית נפתחת ואת הוריו נכנסים ומדברים ביניהם בקול
רם. "הרב הבטיח לחם ותפוחי זהב לכל יהודי שייעלה אתו לארץ ישראל!" אמרה
אמא לאבא בהתרגשות.

"תפוח מזהב???" התעורר שלמה מעיפותו.
הוא יצא מחדרו ורך במהירות לאמא.
"אני רוצה לעלות לארץ ישראל!" הוא הכריז בקול, "אף פעם לא אכלתי
תפוח מזהב!"
אבא צחק ולטף את ראשו. "שלוים'ה, גם אנחנו רוצים לעלות, אך גם קצת
חוששים... ארץ ישראל שוממה. אין בה הרבה יהודים. קשה לגור שם..."
"אברהם, פנתה אמא לאבא, "הרב שלי אמר שגלך לארץ ישראל ונצליח. בוא ונסע!"
היא הפצירה בו.

שלמה שב לחדרו ונכנס למטה. כל הלילה הוא חלם חלומות על תפוחי זהב שמנצנצים
וקורצים אליו שיבוא לקטף אותם.

משפחת גורונצ'יק החליטה לעלות לארץ ישראל. ההורים ארזו את כל החפצים
בבית ובמוצאי שבת יצאו לדרך. כשהגיעו עם כל המזודות לתחנת הרכבת, הם
ראו בה המוני אנשים.

"מי הם כל האנשים האלו?" שאל שלמה את אבא.
"אנחנו קבוצת היהודים הראשונה שעולה לארץ האבות, ענה אבא, "יהודי
העיר ורשה נרגשים מאוד ורוצים ללוות אותנו."
"ילד, איך קוראים לך?" שאל אותו בחור גבוה.
"שלמה, הוא ענה.

הבחור הניף את שלמה באויר והושיב אותו על כתפיו. הוא החל לשיר ולרקד אתו בשמחה. כל האנשים שהיו בתחנת הרכבת הצטרפו אליהם. אנשים ששלמה כלל לא הכיר נשקו לו ואפלו בכו מהתרגשות. כשהגיעה הרכבת, עלתה עליה המשפחה. הרכבת צפרה ויצאה לדרכה. המוני אנשים צמדו, נכנפו בידיהם וקראו בהתרגשות: "שלום! שלום!"

הדרך הייתה ארוכה, אך שלמה כלל לא השתעמם. הם נסעו ברכבת, הפליגו באניה ואפלו שטו בסירות קטנות.

כשהגיעו לארץ ישראל שמחו כלם, שרו ורקדו. סוף סוף הם הגיעו לארץ האבות!

ומה עשה שלמה?
הוא הסתכל בסקרנות סביבו. מרחוק הוא ראה עצים עם פירות כתומים שהתנוצצו בשמש הזוהרת. "אמא, ראי!" הוא קרא בהתפעלות, "מצאתי את תפוחי הזהב שלי!" שמעה זאת אמא, צחקה ושמחה, ואליה הצטרפה כל המשפחה.

